

3. az Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportjain keresztül széleskörű propagandát kell kifejteni a nyárfásítás előmozdítására.

Erdőgazdaságunk történetének utolsó 14 esztendejét tekintettük át. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy annak az 500 éves történelemnek, amelyről Balassa elvtárs is megemlékezett, ez a 14 év a legszebb, legnagyobb fejlődést mutató és főleg legtöbbet ígérő időszaka. Az egész világ erdőgazdasági társadalma előtt büszkén hivatkozhatunk eredményeinkre, bármilyen erős kritikával szemben is kiálljuk a próbát.

Világosan kell azonban azt is látnunk, hogy hatalmasak az előttünk álló feladatok. A dolgozó magyar nép többet vár tőlünk, mint amit eddig teljesítettünk. Különösen nagy teljesítményeket követel valamennyiunktől a most folyó hároméves terv. Magyarországon három év alatt még soha annyi nyárat nem telepítettek, mint amennyit nekünk most telepítenünk kell. Talán egyedül ez az a terület, ahol egyes nyugati országokhoz képest le vagyunk maradva. Ezt a lemaradást be kell hoznunk, annál is inkább, mert a faellátás és papírellátás gondja ezt sürgetőleg megköveteli tőlünk. Hatalmas az a feladat, amely az önköltségsökkentés terén áll előttünk. Minden erdőgazdaságnak legkésőbb 1960/61-ben el kell érnie az 1955/56. évi költségszintet. Súlyos az a felelősség is, amely a kapitalista örökség még ma is meglévő maradványaként terhel bennünket az elmaradt vágásfelújítások és tisztítások formájában. Ennek a teher-tételnek további hordozása nehezíti, lassítja előrehaladásunkat. Ennek felszámolása a hároméves tervidőszak harmadik legfontosabb feladata.

Eddigi eredményeinkre, erőnkre, dolgozóink aktivitására támaszkodva bízunk abban, hogy ezeket a nagy feladatokat a szakszervezet támogatásával, közös akarattal és egyetértéssel meg fogjuk oldani és néhány év múlva újabb szép eredményeinkről számolhatunk be.

Hozzászólások

A beszámolót követő vita során 52-en emelkedtek szólásra. Az ország minden tájáról és az erdőgazdaság különféle munkaterületéről jött dolgozók a legváltozatosabb szemszögből boncolgatták fejlődésünk kérdéseit, eddig elért eredményeinket és a jövő feladatainak megoldási módjait. Általános egyetértés csendült ki az elhangzott szavakból a megnyitóban és beszámolóban elhangzottakkal, általános volt a kiállás a kiállás feladataink maradéktalan teljesítését illetően. Nem hiányzott azonban az őszinte és bátor kritika, a hiányosságok feltárása sem. A felszólalók egymás után mutattak rá azokra a nehézségekre, amelyekkel magukat a termelő munka közben szembetalálják és amelyek elhárítása magasabb szintű intézkedést kíván.

Széles Jenő, a Nyíregyházi Erdőgazdaság SZB elnöke a szakmunkaerő elégtelenségére mutatott rá. Felhívta a figyelmet arra, hogy a fiatal erdősztechnikusok, erdőmérnökök megfelelő nevelését a szűkreszabott létszámkeret nem teszi lehetővé. Nincs mód arra, hogy az iskolából kikerült fiatal szakembereket egy-két évig gyakornokként, idősebb, tapasztalt vezető mellé helyezték. *Végyvári Jenő*, a Pílisi Erdőgazdaság igazgatója a fatermelésnek eddig legnagyobb költségtényezője, az anyagmozgatás olcsóbbá tételét fejtegette. A feltárás, a céltudatos szervezőmunka és a fűrészüzemek fogadóképességének növelése biztosítja szerinte ebben a legnagyobb lehetőségeket. A bérezéssel foglalkozva leszögezte, hogy az erdőgazdaság e téren elmaradt az ipartól. Vitába szállt a beszámoló megállapításával és kifejtette, hogy nem helyes egy személy kérésétül kimutatni a kerületvezető erdész jövedelmét. A természetbeni juttatások csak úgy jelentenek hasznot, ha a munkában a család is résztvesz, de még így is hátrányban van a kerületvezető az iparban foglalkoztatott munkáshoz viszonyítva, mert ott a feleség önálló munkavállalási lehetősége mind a bérben, mind később a nyugdíjban sokkal kedvezőbb életfeltételeket biztosít. Szót emelt az ellen, hogy az illetményföld-ek trágyázási költségeit az illetményes kénytelen viselni. *Bedő Sándor*, a Zemplén-hegységi Erdőgazdaság dolgozója a munkaruhával való ellátást szolgáló keret fel-emelését kérte. *Bogár Miklós*, az Észak-somogyi Erdőgazdaság SZB elnöke a Balaton somogyi partján létesített fásításokról beszámolván elmondta, hogy a ritka hálózatban

telepített nyárfásítások jelentős hasznot hoztak máris az eddig csak silány minőségű rétek fűvetetésiájának megváltoztatásával. Ezek most jóminőségű szénát adnak. Szintén felpanaszolta az erdőgazdasági bérek alacsony voltát, amit az erdőgazdasági munka fokozódó ipari jellege mellett tarthatatlannak vél. Felhívta a figyelmet az erdőgazdasági munka veszélyességére is, egyedül a saját erdőgazdaságában egy év alatt 27 súlyos és 3 halálos baleset fordult elő. Ugyancsak szóvá tette az illetményfölkdek kérdését is — rámutatott arra, hogy földet kiadni aránytalanul nehezen megművelhető területen tud az erdőgazdaság, ennek megművelését nem szabad az egyébként is számtóként hasznosuló területekkel egyenlő elbírálás alá venni. Amennyiben a tulajmegműveléshez állami támogatás nem biztosítható, úgy bérkiegészítést tart szükségesnek. *Petercsák János* szakelőadó, a Zempléhegységi Erdőgazdaság jó termelési eredményeiről számolt be. Erdősítések 83%-os eredményessége mellett kiterjedten alkalmazzák a nyárelőhasználati állományok telepítését 4 × 4 m-es hálózatban. Hegyvidéki részeiken mindenütt természetes felújítást alkalmaznak és a síkvidéken is le-

csökkentették a tarvágások kiterjedését. Kitermelésben tavaly 59%-os szerfakihozatalt értek el, főleg a bányafa és fagyártmánytermelés révén. Jó eredményeket értek el a mezőgazdasági ágazatban is. Felhívta a figyelmet a Maulwurf traktor sokoldalú használhatóságára a mezőgazdaságban is. Az erdőgazdasági bérezésnek legalább 20%-kal való emelését javasolta azzal, hogy a környező szőlőgazdaságok magasabb keresetekkel erős szívó hatást fejtenek ki. *Sági István*, a Medosz Közp. Vez. tagja, Parádról, felemelte szavát az országosan mintegy 8%-ot kitevő magánerdőkben folyó gazdálkodás megrendszabályozása ügyében. A tanácsi kezelés gyengesége miatt ezek az erdők nem járulnak hozzá kellően a népgazdaság szükségleteinek kielégítéséhez és gyakran bizonytalanságot teremtenek egyes faanyagok származásának megállapításában. Több támogatást kért a szakszervezettől a kiadott termelési utasítások előírásainak a végrehajtó munkásokkal való megismertetésében. Felhívta a figyelmet a kerületvezető erdészek gyakran hiányos felkészültségére. A kerületvezető a „termelés pillére”, s ha ennek nem tud megfelelni, úgy értékes szakmunkaerőt von el az erdészetektől. Panaszolta, hogy a fiatal szakemberek nem szívesen vállalnak külső beosztást. Ezért gondos kiválogatást sünetett a beiskolázás előtt, a szolgálatban pedig jóindulatú támogatásukat. A munkabérekkel kapcsolatban megjegyezte, hogy az 1957. évi bérrendezés sok sérelmet orvosolt, de az erdőgazdasági munkások ilyen tekintetben még mindig alatta vannak a mezőgazdaság szocialista szektorában foglalkoztatottaknak. *Fancsal József*, a Mátrai Erdőgazdaság szerelője a gépállomások üzemi nehézségeit vázolta és szorosabb együttműködést sürgetett fizikai dolgozók és értelmiségiek között. *Schneider Jenő*, a Keszthelyi Erdőgazdaság Bedő-díjas igazgatója a cser rönk-

anyagának romlásmentes feldolgozása érdekében javasolta a faipari vállalatok által leállított kisebb fűrészüzemeknek időszakos üzembehelyezését. Az illetményföldjuttatás méltányos rendezését süngette, mert értéke tájanként erősen változik. A lakásínség enyhítése terén rámutatott a szövetkezeti saájátházépítés jelentőségére, de ennek kibontakoztatásához a fluktuáció megszüntetését kérte. Mozgalom indítását javasolta a májusfa-állítás helyett májusfa-ültetésre. *Vancsura István*, a Dunaártéri Erdőgazdaság kerületvezetője több gépet sürgetett a legnehezebb erdőgazdasági munkák elvégzéséhez. Rámutatott arra, hogy kellő gépesítés hiányában évente 100—150 000 m³ tuskó és gyöker marad a földben. Ennek kitermelése nem csak értékes tüzelőanyagot jelentene, de a talaj részleges megmunkálást is nyerne általa. *Partos Gyula*, az ERTI igazgatója a termelési költségek csökkentésével foglalkozott és néhány gyakorlati jótanácsot is adott. Rámutatott a munkaszervezés fontosságára, a munkacsapatvezető helyes megválasztásának fontosságára. Figyelmeztetett arra, hogy a vágásterületen elégetett faanyag csökkenti a lakosság és értékes trágyától foszta meg az erdőtalajt. Az olajozatlan gép, a gondatlanul kiemelt és feleslegesen elültetett csemete, az elvetett rossz minőségű mag mind veszteségforrás, elkerülhetően növeli a termelési költségeket.

Borsodi Imre, a Veszprémi Erdészet vezetője kifejtette, hogy a termelési költségek csökkentéséhez jó alapot ad az erdészeti önelszámolás rendszere, az erdészetek közötti kapcsolatokban azonban gyakran alkalmat ad erdészeti sovinizmus kifejlődésére. Az erdőgazdaság feladata ezeknek a jelenségeknek elejét venni. Rámutatott, hogy a fagyártmánytermelés fokozása az arra rendelt anyagból már nem lehetséges. Panaszolta, hogy a parkettléc szárításához megfelelő pajtákkal nem rendelkeznek az erdőgazdaságok, az átvevő mégis ragaszkodik a légszáraz állapotban való átvételhez. Helyténítette a szolgálati lakások után járó térítés rendszerét — 150 Ft/hó térítés egy kocsislakás után még a fővárosi viszonyokhoz mérten is túlzottan magas. Méltánytalannak tartotta azt, hogy az üzemi konyhák mellett nevelt sertések húsát a rendes forgalmi áron kell ugyanazon a konyhán értékesíteni, amelynek moslékjából az felnevelődött. Felülvizsgálatni kérte a fűrészhulladék forgalmi árát, mert ágfá hiányában gyakran kell ilyen faanyagot adni a dolgozóknak és a jelenlegi ár ezekre nézve hátrányos. Felhívta a figyelmét arra, hogy az illetményföldre gyakran ráfizet az illetményes, trágyázása megoldhatatlan és sok visszaélés is lehetséges. Helyesebb volna kész termékekhez juttatni a dolgozókat. *Fábián József*, sátoraljaúj helyi motorfűrészkezelő a fizikai dolgozóknak a termelőmunkában való céltudatos helytállásáról biztosította a gazdasági és szakszervezeti vezetőséget. *Molnár János* sárospataki fogatos közelítő kerékpárak megfelelő típusainak kialakítását sürgette a fogatos szállítás és közelítés munkájának eredményesebbé és könnyebbé tétele érdekében. *Vágó Ödön*, az OEF elnöki főosztályának vezetője a társadalmi tulajdon tisztelésének maradéktalan megvalósítására hívta fel a figyelmet. Kifejtette, hogy a Főigazgatóság elve: bűneset megtorlatlan ne maradjon! Ennél is fontosabb azonban, hogy az igazgatók rendszeres nevelő munkát folytassanak az ilyen cselekmények megelőzésére. Bejelentette, hogy a tüzesetek megelőzésére a Főigazgatóság a közeljövőben hatáson intézkedésekre készül. *Gyapai Jenő*, a Mecseki Erdőgazdaság főmérnöke jó üzemi eredményekről számolt be. Az elmaradt állományápolási munkákat 1960-ig behozzák, a felújítógások aránya máris eléri a 68%-ot. A fahasználatot igyekeznek mindenütt erdőművelési tartalommal megtölteni. Szerfakihozataluk az elmúlt termelési idényben 51% volt és az országban a legtöbb parkettlécet termelték. Rámutatott arra, hogy a friztermelés nem kíván jobb minőségű rönkanyagot. Amióta rátértek a bükk gőzölésére, eredményesen tudják erre a célra a vékony anyagot felhasználni. Sürgette a kíméletes közelítést lehetővé tévő eszközök kimunkálását és nagy örömmel fogadta az erdőgazdaságok saját feltárókapacitásának tervezett bővítését. Kifogásolta, hogy a szakmunkásképzés csak a fiatalokra alapoz és szükségesnek tartja, hogy ebbe a már régebben dolgozókat is vonják be. A kiképzett szakmunkásokat lakással javasolta az erdőhöz kötni. *Pintyili László*, a Keletbükki Erdőgazdaság SZB elnöke szakszervezeti kultúrcsoportjaik szép munkájáról számolt be. Bejelentette, hogy a gépi munkásaik között munkaversenyt indítanak el. Elmondotta, hogy az 1957-es bérrendezéssel a dolgozók általában elégedettek, bár egyes területeken még mindig emelés szükséges. Rámutatott arra, hogy a szomszédos államokban a fakitermelés bérezése a bányászatéval egy szinten van. *Vári Pál*, a Dunaártéri Erdőgazdaság csemetekerti dolgozója a csemetetermelés fejlődését méltatta. Tizenhárom évvel ezelőtt gyakorlatlan munkásokkal és kezdetleges szerszámokkal indult náluk a termelés, ma pedig jól begyakorolt munkásaik és korszerű gépeik vannak. Hiányolta azonban még a gépekhez a jól kiképzett kezelőket és problematikusnak tartotta a csemetekerti dolgozók állandó fog-

lalkoztatását. A csemetekerti bérezést megfelelőnek tartja. *Gyarmathy Endre*, a szegei Erdészeti Technikum tanára rámutatott arra, hogy a technikum szoros kapcsolatot tart az erdőgazdasággal. Ez a kapcsolat mutatkozik meg abban is, hogy az erdőgazdaság biztosítja az iskola számára a tanerőket. Hiányosság azonban, hogy ilyen beosztást rendszerint csak a legidősebb, vagy legfiatalabb korosztály vállal, pedig az oktatás éppen kellő tapasztalattal rendelkező és egyben akcióképes középkorú kádereket kíván. Sürgős változtatást kért ezen a téren.

Általános érdeklődés közepette emelkedett szólásra a felszólalók sorában *Halász József* elvtárs, a MEDOSZ főtitkára. Szavaival — mintegy válaszként — az elhangzott felszólalásokhoz kapcsolódott. Rámutatott elsőnek arra, hogy azoknak a nehézségeknek nagy része, amit az előtte szőlők ismételt felvetettek, abból a helyzetből adódik, amiben az erdőgazdálkodás a felszabadulás előtti időkben volt. Az egyházi és főúri birtokon általános szociális elmaradottságból kellett az erdőgazdaságot felemelnünk. Ha ehhez viszonyítjuk a jelenlegi ellátottságot, úgy világosan láthatjuk: többet

haladtunk ezen a téren az elmúlt tíz év alatt, mint a két világháború közötti 25 év alatt! Jelentős szerepe van ebben a szakszervezetnek, amely 1951—52 óta szolgálja az erdőgazdasági dolgozók felemelkedését. Rámutatott arra, hogy az ellenforradalom alatt megnyilvánult elszakadási irányzat semmiképp sem állhatott az erdőgazdasági dolgozók érdekében, mert az erők szétforgácsolását és ezen keresztül a szakszervezet gyengítését jelentette volna. Pedig a szakszervezetnek ezen a területen is igen fontos feladata van. Az MSZMP taglétszáma az erdőgazdaságban nagyobb lehetne, ugyanakkor a szakszervezet 83%-ban egyesíti a dolgozókat. Megállapította, hogy a munkáshatalom gazdasági erősítéséért már sok minden történt, de még mindig nem elég. Dolgozóinkat állandóan nevelni kell a szocialista haza szeretetére, minél nagyobb mértékben be kell vonni a termelés irányításába. Üzemi tanácsaink működése biztató, de ezek munkáját tovább kell fejleszteni. Minden gazdasági vezetőnek meg kell értenie, hogy mit jelent számára a fontosabb rendelkezések kiadásában a dolgozók széleskörű bevonása. Ha a vezetés irányvonalának kialakításában részük van, úgy a maradéktalan végrehajtásra is nagyobb a dolgozók készsége. Igen nagy jelentőségük van a termelési tanácskozásoknak, de a dolgozók javaslatait kellően meg is kell hallgatni. Ezekről rendszeres nyilvántartást kell vezetni és a legközelebbi alkalommal tájékoztatni is kell a javaslattevőt elgondolásának sorsáról. Csak így érezheti minden dolgozó, hogy az üzem, a gazdaság valóban az övé. Tovább kell fejleszteni a szocialista munkaversenyt. Figyelmeztetett a múltban e téren elkövetett hibákra és szükségesnek tartotta, hogy a verseny elsősorban az üzemen belül, az egyének között folyjon és csak ez után az egyes gazdaságok között. A versenyfeltételeknek a lebontott ter-

vekre kell alapozódnok, egyszerűen kell azokat megfogalmazni és kerülni kell a hangzatos szavakat. Nagyobb propagandát, nagyobb nyilvánosságot kell a versenynek biztosítani. Nem kevésbé fontos feladat a szocialista tulajdon védelme. Kell, hogy a munkások lépjenek fel a szocialista tulajdon ellen vétőkkel szemben. Az ellenforradalom súlyos kárt okozott a munkaerőkölsben. Hatására úgy elszaporodott a falópások száma, hogy ez év első nyolc hónapjában 633 esetben kellett fegyelmet, vagy bírósi eljárást indítani. Minden erővel oda kell hatni, hogy a dolgozók érezzék át: aki a közösből tulajdonít el, voltaképpen önmagát lopja meg, s az ilyen önmaguk távolítsák el soraikból. Sokat kell még tenni a szakmai műveltség elmélyítése érdekében. Szakmailag képzettnak kell lennie az erdőgazdaság minden munkásának, mert csak így tud eleget tenni a reá hátruló feladatnak. Foglalkozott a bérezésben beállott változásokkal, elismerte az ágazat egyes területein tapasztalható hiányosságokat és ígéretet tett, hogy az 1958. évi fejlesztési alap szétosztását úgy fogja az Elnökség irányítani, hogy a feszültség némileg enyhíthető legyen. Figyelmeztetett azonban arra, hogy osztani csak azt lehet, ami az asztalra kerül! A termelékenység emelkedésének meg kell előznie a bérezés javítását, így figyelmünket elsősorban a munka termelékenységének emelésére kell fordítanunk. Rámutatott a nyereségreszesedés különösképpen ösztönző erejére, de intett arra, hogy ne bízunk túl sokat az anyagi ösztönzésre és ne hagyjuk figyelmen kívül a szakmai- és munkásöntudatot. Meg kell változtatni az emberek gondolkodásmódját, hogy ne csak az anyagi ösztönzés hasson rájuk, hanem a közösség érdekeit is tartsák szem előtt. Az anyagmozgatásról korábban elhangzottakhoz kapcsolódva felhívta a figyelmet a gépállomásokkal, mezőgazdasági termelőszövetkezetekkel való kapcsolat kiépítésének hasznosságára. Ezek szállítási kapacitása az erdőgazdasági főidényben az anyagmozgatási problémáink megoldását jelentheti. A munkásvédelemmel foglalkozva rámutatott arra, hogy a balesetek megelőzése terén nem léptünk előre. Sokkal fokozottabban kell ezzel foglalkoznunk. Végül tájékoztatta az értekezletet a szakszervezet nemzetközi kapcsolatairól, beszámolt röviden a Szakszervezeti Világtanács legutóbbi bukaresti konferenciájáról, amelyen külön erdőgazdasági munkacsoportot hoztak létre. Bejelentette, hogy 1959-ben Varsóban összehívják az európai országok erdőgazdasági dolgozóinak tanácskozását. Ezt követően a kontinensek erdőgazdasági munkásaival tanácskoznak, majd 1962-ben megszervezik az erdőgazdasági dolgozók világkonferenciáját.

A további felszólalások között *Erdélyi János*, a Dunaártéri Erdőgazdaság igazgatója a megtermelt nyáranyag feldolgozásának kérdésével foglalkozott. Sürgette a fafeldolgozó üzemek korszerűsítését, hogy minél nagyobb mértékben legyenek képesek feldolgozni azt a faanyagot, amit meg tudunk termelni. A III. o. minőségű rönk átvételétől az ipar húzódozik és nem biztosított a hazai nyárak kellő feldolgozása sem. Hangsúlyozta, hogy a nyártelepítés kiszélesítésének fontosságával az erdőgazdaság minden dolgozója egyetért, de az Alsó-Dunaártéren, az ország legjobb nyártermő helyén az erdő- és vadgazdálkodás kellő együttműködésének hiánya miatt a nemesnyárak nem tudják azt produkálni, amit tőlük joggal elvárhatnánk. *Racs Sándor* cserhádi tisztító munkás az állandó szakmunkások részére munkaruhával való nagyobb mértékű ellátást kért. *Lovászi Gyula*, a Cserhádi Erdőgazdaság igazgatója a politikai munka, a materialista szemlélet elmélyítése fontosságát hangsúlyozta. Sokakban él ez már, de még nem eléggé tudatos. A lakásinség enyhítésében kevésbé előnyösnek tartja a saját házépítést, mert ez sokszor megnehezíti a jó szakembereknek a megfelelő helyen való alkalmazását és ezért inkább a szolgálati lakások építésének fokozását kívánja. Több támogatást kért a kopárosodó területeknek fásítás céljára való igénybeviteléhez. A birtokosságok, tanácsok elkeseredetten ragaszkodnak minden legeltethető területhez, tekintet nélkül arra, hogy az esetleg csak egy-két hónapig nyújt is némi takarmányt. A nyárasítás kérdéséhez hozzászólva intett az akáccal elkövetett hibák megismétlésének elkerülésére. A példa különösen az ő területükön int: 35%-nyi akácusok 85%-ban rontott. *Nemes József*, az OEF SZB elnöke megállapította, hogy az utóbbi időben több történik a munkaverseny területén, mint amennyit beszélünk róla. Az erdőgazdaságok között folyik az élüzem-cím elnyeréséért folyó verseny, de jó volna, ha a párosversenyek is megindulnának. Ez rövidebb időközben is kiértékelhető volna, sőt menetközben is felmérhető és ezen keresztül állandó ösztönzést jelenthet. Helyenként folyik a verseny az erdészetek között az erdőgazdaságon belül, de jó volna ezt kiterjeszteni a kerületekre is, vándorzászló és jutalmak kíséretében. Az egyének között a „kiváló dolgozó” címért folyik a verseny, csak a dolgozók nagy része sajnos nem ismeri a feltételeket. Pedig évente két ízben is ki lehet értékelni és ezzel hatásosan lehet ösztönözni a kitűzött szintek elérését. Az állandó szakmunkásárda kialakítása érdekében megkülönböztetett bánásmódot kö-

vetelt a szakmunkásokkal szemben. A tűzfajuttatás, munkaruhával való ellátás, bérezés terén az erdőgazdaságoknak számos olyan eszköz van a kezükben, amelyen keresztül előnyben részesíthetik azt, akit erre meg kívánnak nyerni. Végül továbbképzési lehetőséget sürgetett a szakmunkások részére. *Mosonyi Jenő*, az OEF pártszervezetének titkára helyeselte, hogy az értekezleten felszólalók nagyrészt termelési kérdésekkel foglalkoztak, mégis szükségesnek tartotta, hogy az ezekkel szorosan összefüggő politikai vonatkozásokra is rámutasson. Figyelmeztetett arra, hogy a termelés kérdéseinek ilyen nyugodt légkörben való tárgyalását elsősorban a szocialista világtábor és annak vezetői ereje, a Szovjetunió támogatásának köszönhetjük, amely megakadályozta, hogy az imperialisták és hazai szekértolók kiragadják az országot a szocialista országok táborából. Az elmúlt két esztendő alatt mindenki világosan láthatta, hogy az ország vezetői helyes úton viszik népünket előre a társadalmi, gazdasági és kulturális téren egyaránt. Az a tény azonban, hogy életszínvonalunk ma 50%-kal magasabb mint 1938-ban volt, hogy dolgozóink szociális és kulturális igényeiket mind jobban kielégíthetik, az nem csupán az ellenforradalom óta eltelt két év eredménye, hiszen az alapok lerakása — a földreform, a bankok, nagyüzemek államosítása, a jó pénz megteremtése és számos más alapvető intézkedés — az azt megelőző idők eredménye. Az erdészeti dolgozók országos értekezletében a párt fő irányvonala, módszere nyilvánul meg: a dolgozó tömegekre való támaszkodás. Az elhangzottak azt bizonyítják, hogy a dolgozók érzik a felelősséget ami rájuk hárul ezáltal, nem várnak sem sült galambra, sem égi mannára, hanem maguk igyekeznek megteremteni, megtermelni mindazt, amire szükségük van. Ehhez a munkához kívánt minden egyes dolgozónak a továbbiakban is sok sikert és jó egészséget. *Albert Rajmund*, a Mecseki Erdőgazdaság motorfűrészkészítője az előtte elhangzottakon fellelkesülve versenyre hívta ki az ország összes motorfűrészkészítőjét. *Adamkó József*, a Nyugatbükki Erdőgazdaság igazgatója a termelés gazdaságosabbá tételével foglalkozva a munka minőségének megjavítására hívta fel a figyelmet. Tapasztalata szerint a fűrészüzemi kifogásolások általában helytállóak. *Halász József*, MEDOSZ főtitkár szavait megerősítve bejelentette, hogy munkaerőellátásuk a mezőgazdasági termelőszövetkezetekkel kiépített jó kapcsolat révén megjavult. Helyi értékesítési kontingensük nagy részét a termelőszövetkezetek részére biztosítják, és mérnökeik örömmel vállalták a termelőszövetkezeti építkezések tervezési munkáit. Végül nagyobb felelősségvállalást követelt a vadgazdasági személyzet részéről a vadkárók elhárításában. *B. Nagy József*, a tiszafüredi fűztelep dolgozóinak nevében tűzfajuttatást kért ugyanolyan alapon, mint azt az erdőgazdasági munkások kapják. *Gelencsér József*, a Dunafürteri Erdőgazdaság szállító erdészeti munkájára rámutatott arra, hogy szállítási költségeik az uszálypark növelése óta köbméterenként 47-ről 26 Ft-ra csökkentek. A további tervek teljesítése érdekében még újabb 10 db 60-t-ás és egy 150 lóerős vontató rendelkezésre bocsátását, valamint a dunai átrakó rakodó korszerűsítését kérte. *Fehér Sándor*, az ERDÉRT Vállalat igazgatója a szerfakihozatalnak minőségben való fokozását sürgette. *Németh János*, a Magasbakonyi Erdőgazdaság igazgatója megfelelő gépeket kért saját útépitések végrehajtásához, térítés nélküli tűzfajuttatást a vasútzemelési dolgozók részére és panasz tárgyává tette, hogy a fűrészüzemi dolgozók ugyanazt a hulladékot olcsóbban kapják, mint ahogy azt az erdőgazdasági munkások részére biztosítani lehet. A végzett szakmunkások részére sürgős bérrendezést kért. *Antal János*, a Középsomogyi Erdőgazdaság SZB elnöke kérte, hogy a szolgálati lakás után a nyugdíjba beszámítható összeget a saját lakásban lakó esetében is vegyék figyelembe. Helytelenítette, hogy a fűrészüzemi dolgozóknál drágábban juthatnak csak az erdőgazdasági dolgozók hulladék faanyaghoz. *Rába János*, a Keszthelyi Erdőgazdaság gépcsoportvezetője a gépek minőségének javítását kérte, jobb anyagot és erősebb konstrukciót. Helytelenítette, hogy a gépfűrészek 150—200 m³-es normáját 400-ra emelték fel. *Király Miklós*, a Gödöllői Erdőgazdaság igazgatója függetlenített szakszervezeti titkár rendszeresítését kérte az erdőgazdaságok részére a munkaverseny irányításához, mert az egyéb alkalmazottaknak ehhez elég idejük nincs. A nyárfásítás nagyobbarányú elterjesztéséhez kiterjedtebb propagandát sürgetett film, rádió és sajtó útján. *Sallai Ferenc*, a Tanulmányi Erdőgazdaság igazgatója a tömegek tudatosításának fontosságát fejtegette és a dolgozók öntudatának felkeltését sürgette. *Balázs István*, az Erdeitermék Vállalat üzemvezetője a vállalat fejlődését ismertette, amelynek során 1958-ban már 45 millió forintot értékelt termelt. A melléktermékek hasznosítása szépen fejlődik, fontos azonban, hogy az erdőgazdaságok megértő jóindulattal fogadják a vállalat megbízottait és támogassák őket munkájukban. Az erdészek illetményügyének fejlesztése során javaslatot tett korpótlék bevezetésére. *Dömötör Margit*, a Szombathelyi Erdőgazdaság csemetékerti dolgozója a nők odaadó munkájáról biztosította az értekezlet

résztvevőit. *Berki László*, a Tolna megyei Erdőgazdaság igazgatója bejelentette, hogy az erdőgazdaság területén az elmúlt évben súlyos kimenetelű baleset nem fordult elő a széleskörű oktatás és a megelőző rendszabályok szigorú betartása folytán. További oktató filmeket kért ezen a téren. Felhívta a figyelmet a gyalufogas fűrészekkel szerzett igen jó tapasztalatokra. Általában 30—40%-os teljesítmény- és béremelkedést értek el a munkások ezzel. Ígéretet tett, hogy a nyárfatelepítést súlypontos kérdésként fogják kezelni és köszönetet mondott a szakszervezet megyei bizottsága állandó és hathatós segítségével. *Tar László*, a Keletbükkii Erdőgazdaság gépállomásának vezetője a felszólalások során felmerült kérdésekre válaszul elmondotta, hogy a közelítő kerékpárok négy típusával kísérleteznek. Maga a szerkezet már kialakult, csupán a munkafeltételek és munkaszervezés kérdései tisztázatlanok egyelőre. Rámutatott a feltárás rendkívüli fontosságára, mert e nélkül nemcsak a használat, de a művelés

sem lehet rendszeres. *Kollányi Antal*, a Budapesti Erdőgazdaság főmérnöke jóleső érzéssel állapította meg, hogy az erdőgazdaság végre elfoglalta a népgazdaság termelési ágai között az őt megillető helyet. Elismerőleg nyilatkozott arról a támogatásról, amiben az erdőtelepítés részeseül — nem tudnak annyit erdősíteni, amihez a megfelelő anyagi eszközöket meg ne kapnák. Bejelentette, hogy nyártelepítési kötelezettségeik teljesítésére is kellően felkészültek. Csupán a vadgazdaság terén tartotta szükségesnek gyorsabban és nagyobb eréllyel rendet teremteni. *Antal Mihály*, a Békési Erdőgazdaság szakelőadója egyetértésének adott kifejezést a vágáshátralékok felszámolásának halaszthatatlan szükségességét illetően, csupán a diktált ütemet tartja túl gyorsnak. Félő, hogy ez a minőség rovására megy. Kifogásolta az erdősítési és felújítási hátralék nyilvántartási rendszerét és az erdősítési alapokmányt teljesen használhatatlannak minősítette. Az alföldi erdők kitermeléséhez új normák megállapítását kérte. *Sümeghy István*, sárvári erdészvezető jól bevált munkamódszerükről számolt be. A fiatalabb szakember lelkesedését összekapcsolták az idősebb tapasztaltságával és ezzel megszüntették az idősök szakmai monopóliumát, egységes kollektívát alakítottak ki. Az eredményesség fokozásához nagyobb gépparkot kér, mert terepük a gépi munkához megfelelő. *Németh Vilmos*, a Középsomogyi Erdőgazdaság igazgatója bejelentette, hogy erdőgazdaságukban széles körben indult meg a munkaverseny. Eredménye legjobban az ideai bükkmakktermés begyűjtésében mutatkozott meg. A nyárfatenyésztés elterjesztése érdekében önálló kezdeményezésként megyei nyárfabizottságot hoztak létre valamennyi érdekelt szerv összefogásával. *Kazány Tivadár*, a Füztermelő és Feldolgozó Vállalat igazgatója ismertette a vállalat legújabb eredményeit és bejelentette, hogy a fűz hulladéknak és selejtveszőnek papíripari felhasználására irányuló törekvések rövidesen szép eredménnyel bíznak. Javaslatára az értekezlet táviratilag

üdvözölte a párt Központi Bizottságát és ígéretet tett a hároméves terv teljesítésére. *Kiss János*, a Dunaártéri Erdőgazdaság gépállomásvezetője részletesen ismertette az erdőgazdaság használatában álló gépegységeket, majd megoldandó problémaként hozta fel a kellő számú szakképzett gépkezelő hiányát. Kifejtette, hogy amíg egy hozzáértő kezelő hónapokon át dolgozik egy géppel hiba nélkül, addig egy kevésbé járatos kezelő kezében úgyszólván két-három naponként állnak elő maghibásodások. A gépkezelők képzésének fokozását sürgette, hogy minél előbb, minél több és jobb gépkezelővel rendelkezessenek. *Jakus András*, a Kiskunsági Erdőgazdaság dolgozója az erdőgazdasági dolgozóknak a mezőgazdaságiakkal egyenlő bérezését követelte, továbbá a munkaruhajuttatásban részesíthetők körének kiszélesítését. *Ipsics Lajos*, az Erdőgazdasági Szállítói Vállalat mérnöke a rakodói rend fontosságára hívta fel a figyelmet. A jól karbantartott rakodó, a rend megkönnyíti a szállítást és a vállalat jó munkáján keresztül az erdőgazdasági ágazat eredményét javítja. A szállítások jó szervezése könnyen hoz 15—20%-os megtakarítást is. *Magyar Sándor*, a Lillafüredi Erdei Vasút üzemvezetője a vasútüzemek kérdéseivel foglalkozva rámutatott az erdei vasutak továbbra is fennálló fontosságára. Nagy előny az üzemeltetés olcsósága és útviszonyoktól való függetlensége. Mindazonáltal javasolta a teherdíjszabás felülvizsgálatát, mert ma még az 1948-as alapokon dolgoznak. Javasolta végül a Lillafüredi Vasútüzem dieselesítését. *Mihályka Gyula*, a Szombathelyi Erdőgazdaság igazgatója bejelentette, hogy erdőgazdaságukban már felszámolták a vágáshátralékokat és erőteljesen terjesztik a természetes felújítást. Nagy fontosságot tulajdonított annak, hogy minden erdészet legyen csemetében önellátó. Leszögezte, hogy a dolgozók életszínvonalá az utóbbi két évben kezd felsorakozni az öt megillető helyre. Igen nagy jelentőséget tulajdonít az egyenruhának, amiben az erdész eredményesebben léphet fel az idegenekkel szemben. *Raposa István*, a Szolnok megyei Erdőgazdaság mérnöke az általánosan tapasztalható szakemberhiányt annak tulajdonítja, hogy az erdőgazdaságok nagy része C-vállalat és ezáltal kisebb a kereseti lehetőség. Rámutatott az erdőgazdasági bérezésben tapasztalható káros aránytalanságokra: a leányok 40 Ft-ot keresnek az ültetésben, ugyanakkor a férfiak a favágásban számottevően kevesebbet. Támogatást kér abban hogy az ártéri, rossz minőségű kaszálókat erdősítési célra megszerezhessek. *Pomati Ferenc*, a Mecseki Erdőgazdaság gépállomásának dolgozója a csörlők előnyös használhatóságára hívta fel a figyelmet. *Köröskényi Béla*, a Nyugatbükki Erdőgazdaság erdőmérnöke ismertette a Bükkfennsíkon elterülő felújítatlan vágásterületek hatalmas kiterjedését és kijelentette, hogy azok felszámolása 1960-ig nem lehetséges. Megfelelő haladékot kérnek ezért. Panaszolta, hogy rengeteg a vadkár és ennek megszüntetéséhez hathatós támogatást kért. Rámutatott arra, hogy a kopárterületek nagyrészenek fásításához a vízügyi hatóság támogatását kell megnyerni. *Benedek Attila*, az OEF főosztályvezetője rámutatott arra, hogy a népgazdaság nagyobb gondosságot követel a kitermelte faanyag jó minőségének biztosításában. A rönkszállításkor az értékesebb — L. I. és I. o. — anyagot a lehetőség korlátain belül hamarabb kell leszállítani, mint a II. és III. osztályút. A faipar a szabványok alapján gyengébb minőségű III. o. anyagot is feldolgoz, de nem olyan gyengébb minőségűt, amit a kitermelés után a rossz kezelés, meg nem felelő tárolás rontott el. A jobb minőség magasabb termelési értéket jelent — a minőségromlás csak veszteséget. *Palócz József*, az OEF Műszaki Fejlesztési Osztályának vezetője ismertette a gépesítés káderhelyzetét. Elismerte, hogy kevés még a szakképzett gépkezelőnk. Mindössze 20 erdőmérnök foglalkozik jelenleg a gépesítéssel. Hangsúlyozta a munkafegyelem műhatatlan szükségességét a műszaki fejlesztés érdekében. Rámutatott arra, hogy a gépnek nem kellő gondozása, a megelőző karbantartás elmulasztása súlyos költségemelő tényező. Élénk mozgósítást és az újításoknak megfelelő felkarolását sürgette.

A felszólalások lezárása után az értekezlet az erdőgazdaság előtt álló feladatok maradéktalan teljesítése érdekében meghozandó intézkedésekre vonatkozóan határozatot fogadott el, majd dr. Balassa Gyula miniszterhelyettes, az OEF vezetőjének zárószavaival ért véget. Ezekben köszönetét fejezte ki a MEDOSZ Elnökségének, hogy lehetővé tette a tanácskozás megrendezését és megállapította, hogy az elhangzottak újra közelebb hozták az erdőgazdaságot a több, jobb és olcsóbb fa megtermeléséhez.

